

místa není splněn nahoře uvedený postulát dvor. dekretu z r. 1804. Bylo proto již z tohoto důvodu uznati, že rozhodnutí žal. úřadu, odpírající st-li nárok na nábytečné podle této normy, je v souhlasu se zákonem, a nebylo již třeba zkoumati, zda by tu byl u st-le systemisační vztah k učitelskému místu v Dolenicích, neboť i kdyby tomu tak bylo, nemohlo by to o sobě odůvodniti nárok st-lův a vésti ke zrušení nař. rozhodnutí.

Č. 12.588.

Pojišťovací právo: * Změnou podle § 19 úř. zákona je také, když stroj, zakládající pojistnou povinnost, se stane součástí technického vypravení jiného podniku a přestává býti k dřívějšímu podniku ve vztahu věcném jako součást jeho provozu.

(Nález z 23. října 1936 č. 13.615/36.)

V ě c: Agrární banka československá v Praze jako majitelka firmy A. F. Waltera nást., velkozávod zahradnický ve Velké Chuchli, proti rozh. zem. úřadu v Praze z 29. září 1933 o úraz. pojištění (ohlášení změny podle § 19 úraz. zákona).

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Úraz. pojišťovna dělnická pro Čechy v Praze vyslovila výměrem ze 17. července 1922, že podnik »zahradnictví ve Velké Chuchli« vedený pod firmou »A. F. Walter a nást.«, patřící »Agrární bance československé« v Praze, podléhá úrazovému pojištění, a zařadila jej podle § 5 min. nař. ze 6. července 1914 č. 143 ř. z. do nebezpečenské třídy II. a nebezpečenského procenta 9. Námitky a odvolání banky proti tomuto rozhodnutí byly zamítnuty, takže citovaný výměr nabyl právní moci.

Agrární banka československá přípisy z 15. listopadu 1927, 31. ledna 1928 a 9. července 1928 oznámila úrazové pojišťovně, že žentour poháněný zvířecí silou, opatřující vodu pro její zahradnický podnik ve Velké Chuchli, prodala firmě »SAB., továrna na železný, mosazný a sanitní nábytek«, a že tato firma sama od 1. prosince 1927 obstarává pro zahradnictví st-lky čerpání vody. Úraz. pojišťovna rozhodla výměrem ze 14. září 1928 ve smyslu § 19 úraz. zákona, že trvá v plném rozsahu na platnosti svrchu uvedeného výměru ze 17. července 1922 i v době po 1. prosinci 1927.

Námitkám st-lky zem. úřad v Praze nař. rozhodnutím nevyhověl.

O stížnosti proti tomuto rozhodnutí uvážil nss toto:

Je mimo spor, že pojistná povinnost podniku »zahradnictví ve Velké Chuchli«, vedeného pod firmou A. F. Walter a nást., byla pravoplatně vyslovena výměrem úraz. pojišťovny dělnické v Praze ze 17. července 1922 na podkladě § 1 odst. 4 bodu 2 úraz. zákona, jelikož při podniku tom se užívalo žentouru, poháněného zvířecí silou a čerpajícího vodu pro zahradnictví. Na sporu jest, zdali na tomto stavu nastala po 1. pro-

sinci 1927 taková změna, která by podle § 19 úraz. zákona měla za následek, že podnik přestal býti podroben úrazovému pojištění.

Změna taková byla podle tvrzení stěžující si strany způsobena tím, že prodejem žentouru, čerpacího zařízení a koně, pronájmem pozemku a úmluvou o dodávání vody stal se podnik zahradnictví podnikem, při němž silostroje ani stroje od cizího silostroje poháněného se neužívá, jehož zaměstnanci s čerpacím zařízením vůbec nepřicházejí do styku, takže podnik zahradnictví se změnil z producenta v prostého konsumenta vody, získané v podniku SAB., a nepodléhá již úrazové pojistné povinnosti.

Žal. úřad uznal naproti tomu, že pojistná povinnost podniku zahradnictví trvá dále, ježto čerpací zařízení i po 1. prosinci 1927, právě tak jako před prodejem firmě SAB., tvoří technickou a hospodářskou součást zahradnického podniku. Pro názor, že tomu tak jest, uvedl jako právně relevantní skutečnost, že technická souvislost strojového čerpání se zahradnickým podnikem zůstala nedotčena i po tvrzeném prodeji, ježto čerpací zařízení slouží jako dříve účelům zahradnického podniku a lokální vztah čerpacího zařízení k zahradnictví zůstal nezměněn.

St-lka namítá, že uvedená skutková zjištění, i kdyby byla správná (což popírá), nejsou pro posouzení daného případu rozhodná. V tom bylo stížnosti přisvědčiti.

Citovaný předpis § 1 odst. 4 bodu 2 úraz. zákona stanoví, že živnostenské nebo hospodářské podniky polní a lesní podléhají pojistné povinnosti úrazové, jestliže se při nich užívá parních kotlů nebo takových silostrojů, které jsou poháněny živelní silou nebo zvířaty. Zákon tu podmiňuje vznik povinnosti pojistné pouhou skutečností, že se při podniku tom užívá parních kotlů nebo silostrojů tam blíže uvedených jako zařízení v ě c n ě h o (srov. Boh. A 7564/28). Je tedy užívání parního kotle nebo silostroje při podniku, t. j. jako technické součásti provozu podniku, o jehož pojistnou povinnost jde, podle zákona předpokladem pojistné povinnosti, aniž ovšem toho zákon vyžaduje, aby silostroj náležel k podnikovému zařízení dotčeného podniku, musí jen býti k samému podniku ve vztahu věcném (arg. a contrario § 1 odst. 4 bod 2 věta druhá, podle níž se toto ustanovení [scilicet 1. věty] nevztahuje k podnikům, pro něž se pouze mimochodem užívá silostroje, nenáležícího k podnikovému zařízení). Aby podle § 19 úraz. zákona důsledkem oznámené změny pominula pojistná povinnost podniku zakládající se na ustanovení § 1 odst. 4 č. 2 úraz. zákona, je potřebí odstranění silostroje, zakládajícího pojistnou povinnost, zrušení technické souvislosti stroje s podnikem (srov. Boh. A 1517/22, 7178/28), což se může státi zřejmě i tím, že stroj se stal součástí technického vypravení podniku jiného a přestal býti k dřívějšímu podniku ve vztahu věcném jako součást jeho provozu.

Uvedl-li žal. úřad nejprve, že technická souvislost čerpacího zařízení s podnikem zahradnickým je dána proto, že čerpací zařízení slouží účelům zahradnického podniku, vytkl tím okolnost, která pro kvalifikaci zařízení jako další t e c h n i c k é součásti provozu podniku není právně rozhodnou, neboť účel zařízení, jak jej formuluje úřad, jsa po-

vahy čistě hospodářské, není odůvodněním technické souvislosti čerpacího zařízení se zahradnickým podnikem (srov. Boh. A 9513/31). Také druhý důvod, že lokální vztah čerpacího zařízení k zahradnictví zůstal nezměněn, t. j. že se čerpání vody provozuje na témže místě, nepostačuje sám o sobě odůvodniti technickou souvislost stroje se závodem zahradnickým. Úsudek, že stroj je nadále součástí technického vypravení zahradnického závodu z toho důvodu, že na témže místě se provozuje jako dříve, nepostačuje k odůvodnění technické souvislosti, poněvadž nevyklučuje, že silostroj přestal býti technickou součástí provozu tím, že se stal — jak st-ka právě dovozuje — technickým zařízením závodu jiného. Poukázati dlužno na stanovisko, které zaujal soud již v nálezu Boh. A 278/19, že při aplikaci ustanovení § 1 odst. 4 č. 2 úraz. zákona klásti je důraz na okolnost, že jde o jediný závod (jediný provoz).

Nař. rozhodnutí k dotvrzení stanoviska, že nenastala takováto změna, vylučující další trvání pojistné povinnosti, ještě dovozuje, že Agrární banka, majitelka zahradnického podniku, by musila, i kdyby šlo — jak tvrdí — o čerpání vody u jiného podnikatele, býti považována za spolupodnikatelku, že však o spolupodnikatelství nelze mluvit, poněvadž u obou shora jmenovaných podniků, totiž továrny na nábytek a zahradnictví, jde o týž hospodářský subjekt. K tomu sluší uvést, že z citovaného § 1 odst. 4 bodu 2 plyne požadavek, aby silostroj byl k samému podniku vždy ve vztahu věcném, tedy nikoli ve vztahu založeném na momentech osobních (srov. Boh. A 7564/28, nález z 8. září 1933 č. 14.971/33). Nestačí tudíž ani osobní hlediska v nař. rozhodnutí uvedená sama o sobě k tomu, aby odůvodnila stanovisko žal. úřadu.

Důvody, které uvedl žal. úřad, nejsou tudíž pro právní posouzení sporu rozhodné. Pak ovšem nař. rozhodnutí v hlavní otázce, je-li čerpací zařízení i po 1. prosinci 1927 technickou součástí provozu podniku zahradnického, užívá-li se ho dále při jeho provozu, je založeno na skutkovém základu neúplném a jde o podstatnou vadu řízení.

Č. 12.589.

Řízení před nss. — Pojišťovací právo: I. * Stížnost obce na nejvyšší správní soud není nepřípustná jen proto, že k ní nebyl připojen výpis z usnesení příslušného orgánu obecního o tom, že stížnost má býti podána. — **II.** Paragraf 18 zákona o ss nepožaduje, aby stížnost obsahovala v ý s l o v n ý petit na zrušení nař. rozhodnutí pro vady řízení nebo nezákonnost; stačí, když je z ní patrné, že napadá nař. rozhodnutí pro vadnost nebo nezákonnost. — **III. *** Stálými požitky (§ 30 zákona č. 221/1925 Sb.) zaměstnanců nucených svazků územních (zemí atd., § 1 odst. 1 lit. c) cit. zákona) jsou, nebyly-li ve smyslu § 212 plat. zákona č. 103/1926 Sb. na roveň postaveny požitkům státních zaměstnanců, všechny požitky služební, pokud nejsou poskytovány za určité mimořádné práce a pokud se jich zásadně dostává všem zaměstnancům s nárokem na ně.

(Nález z 23. října 1936 č. 14.989/36.)